

(Chronicles, децембар 2009) [\[1\]](#)

Циљ постмодерниста да униште истинске људе са њиховим природним приврженостима, традиционалним моралом и наслеђеним културним изборима свуда је исти. Њихове специфичне манифестације могу бити различите у САД, или у Србији – постојбинама наших двају саговорника и мојих добрих пријатеља – али основни мотив им је истоветан. То је христофобија, инкубатор небројених последичних патологија које се под маском различитости намећу и славе на обема странама Атлантика. Како да се ефективно оживи хришћанска цивилизација, пошто је проживела небројене несреће и прогресивно пропадање? „То је питање које наткриљује политички живот истинских западних конзервативаца“, каже Грег Дејвис (Greg Davis), док у центру Санта Монике уживајући срчено првокласну вотку. „Конзервативци вечито покушавају да се врате нечем бољем, здравијем, племенитијем, истинскијем. Али колико уназад? За десет година, један век – један миленијум?“

Џорџа сам упознао пре пет година, у доба када је радио као продуцент и режисер документарца који се мора видети: *Ислам: шта Запад треба да зна (Islam: What the West Needs to Know)* [\[2\]](#) . О

н је убедљив, миран саговорник, старости између 30 и 40 година. Прешао је у православље, доктор је политичких наука (Стенфордски универзитет) и већ дуго осећа да наша цивилизација пропада. Каже да се западни конзервативци надају да ће спасти основну институцију Запада – тј. хришћанство – мада хришћанство није потекло на Западу – а у томе лежи и суштина проблема: „Почев од 1054. године, развој Запада – насупрот православном Истоку, био је револуционарни чин. У својој сржи, Запад је револуционаран. Отуда су се и позиви наших конзервативаца да се историја заустави – упркос повременим успесима у успоравању клизања наниже, показали узалудним. Оно што дефинише Запад била је фундаментална иновација учења о *filioque*

[\[3\]](#)

. Резултат те схизме се изразио у узастопним јересима и бунама – што је довело до верских ратова; они су коштали живота милиона људи и расцепили Европу. Познији смутљивци ће тој револуционарној логици својим тумачењима дати потпуно нехришћански садржај, што се са монструозним резултатима изразило у француској и бољшевичкој револуцији.“

Распад западног хришћанства протиче већ хиљаду година, али је у нашем времену добио

на убрзању. Грег каже да су римски традиционалисти претрпели страховит удар од Другог ватиканског конзила, и да још увек осећају његове последице. У међувремену: „традиционалне протестантске варијанте сада јуре према Содоми, док се оне, новије ‘Библијске цркве’ нешто ефикасније држе моралне линије, али показују ‘да су од света овог’ уз распусне светковине са ‘хришћанском’ рок музиком и новопечена философирања о томе како да се без стварног напора успе у овом мамоновом

[\[4\]](#)

свету. Не треба нагласити да рад на спасавању оног што је још преостало од традиционалног западног хришћанства постаје све тежи.“

С друге стране, православље, баш због тога што његово царство и није „од света овог“, не подлеже политичком свету. Немогуће је преобразити православље у „покрет“ у савременом политичком смислу, па ипак – православно гледање на већину данашњих политичких питања, упркос теолошким и еклезиолошким разликама, у главним цртама следи традиционалне римокатолике и протестанте. „Чак и у дефинитивно протестантској и ‘револуционарној’ земљи као што су САД, православац лако увиђа практичну мудрост уграђену у документе као што су Устав и његови принципи ограничене владавине. Више но ико, они су супротстављени идолопоклонству према политичким личностима и држави – том злу савремене ере. Али, они су по својој природи мање прилагођени пловидби по узбурканим водама савремене политике, које постају све узбурканије, бесне и антихришћанске.“

Православне земље које су још изван западне орбите су редовно биле надиграване у великој политичкој игри ширења америчког стила материјализма и „демократије“ до најдаљих граница галаксије. Дејвис истиче како су Срби доследно потцењивали зле намере планова под вођством САД у односу на њихову земљу и културу, и како је Русија деведесетих година наивно прихватила низ западно-инспирисаних „реформи“ које су јој опустошиле земљу: „Сада пак Русија долази к себи. Владимир Путин, кога на Западу редовно приказују као Николаја I укрштеног са Дарт Вејдером (Darth Vader) [\[5\]](#), одбија да допусти да његов народ изврши самоубиство у стилу Западне Европе, која себи понављано изгласава неповерење. Узимајући у обзир ислам, који поново почиње да надире, тог старог непријатеља – како Запада, тако и источног хришћанства – западни конзервативци би требало да виде Русију, као и православну цивилизацију у целини, као своје природне савезнике. Па ипак, истакнути конзервативци настављају да подржавају прогањање Русије под вођством САД. Њихова подршка сталном ширењу НАТО, ракетном штиту и ‘обојеним револуцијама’ које Запад финансира, јесте подршка револуционарној сили која не признаје границе својој хегемонији.“

Током хладног рата било је још могуће гледати на Запад, противника револуционарног

комунизма, као на чисту конзервативну силу света – али више не. Западни, а нарочито амерички конзервативци су данас у нелогичном положају одбране акција руководеће револуционарне силе света. Дејвис закључује да би, како би западни конзервативци остали „конзервативни“, требало да буду вољни да подржавају оно мало истински конзервативних снага које су на свету остале – наиме, оне православне државе који су вољне и способне да се одупру неограниченој културној и геополитичкој експанзији Запада.

Бошко Обрадовић је Србин узраста Грега Дејвиса, који се одупире против оба зупца те (западне) експанзије. Он је један од оснивача и руководиоца *Двери* (www.dverisrpske.com), једне београдске НВО коју од осталих НВО одликују две чињенице: не добија ни цент од Џорџа Сороса, а у својим многобројним социјалним и културним подухватима тражи благослов Српске православне цркве и духовно вођство њених јерарха. Бошко је дипломирао на филозофији и књижевности, тридесетогодишњак, наставник, библиотекар и отац троје деце. Недавно је доспео у дневне вести тиме што је дао кључни допринос отказивању планиране параде „геј-поноса“ у центру Београда: „Организатори су имали све припремљено, Влада Србије их је подржавала због тога што је владајућа Демократска странка мислила да је то био један од начина да се Бриселу покаже да смо довољно прогресивни за чланство у ЕУ. Сви најглавнији медији, све НВО које Запад финансира и маса модно просветљених јавних личности су били на њиховој страни. То је требало да буде још један доказ коначног пада Србије, њене вољности да прода своју душу за недостижну ‘европску интеграцију’.“

Та парада је на крају отказана због забринутости око безбедности. Њеним организаторима је понуђена друга локација, али они су то одбили. То – како Бошко каже, показује њихов прави циљ: нису они само желели да марширају – желели су да провоцирају. „Циљ им никада није био да штите било чија ‘људска права’, или да протестују против ‘дискриминације’. Њихов циљ је био да пропагирају једну јасно одређену идеологију, стил живота и њене вредности, и да то симболично наметну Београду и Србији, окупирајући – ма како накратко – стари центар града. Циљ им је, такође, био да потврде своју политичку моћ, као привилегована и заштићена група која пропагира модерност. Такође им је био циљ да нанесу уништавајући ударац традиционалном духовном, моралном и културном реду, да их прикажу као маргиналне, застареле и осуђене на одумирање. И најзад, али то није најмање важно: отказујући усред оне публицитарне експлозије тај свој играказ, послали су позив својим спонзорима да ови наставе са својом издашношћу, па и да је повећају, јер – посао још није обављен: Србија је још увек она иста, себи својствена: стара, гадна и реакционарна.“

Откада је, средином септембра, парада била отказана, Бошка и његове пријатеље су

частили неким гадним именима. Било је позива да се *Двери* забране, наводно због кршења недавно уведеног „антидискриминационог“ закона, који је написан тачно по смерницама ЕУ. Бошко каже да су ти напади „похвала свима нама који смо одлучни да не напустимо систем вредности који је кроз векове наш народ одржао у животу.“ Ипак, забринут је за будућност: „Изгледа да смо добро поодмакли на путу према 2084. г., када ће тоталитарне НВО наметнути свој нацрт за искорењивање нашег традиционалног духовног, моралног и националног идентитета. НВО-елита тврди да делује у име ‘Запада’ и ужива статус заштићене врсте – али такву заштиту, ако буде по њиховом, неће добити нико ко им се на путу нађе. Наша ‘демократија’ иде у правцу укидања слободе да се мисли друкчије од оног како мисле високи жреци западног постмодернизма. Погледајте само како се медији односе према митрополиту Амфилохију, местобљуститељу трона нашег патријарха, због тога што се усуђује да из Светог писма цитира о содомији! Зар то није парадоксално? Од Православне цркве и свих осталих главних верских заједница у Србији се захтева да се уздрже од изношења свог става о том питању, јер – ако би то учиниле, биле би у опасности да потпадну под законско гоњење због заступања ‘нетолеранције’.“

Бошко Обрадовић у јасним цртама види тај проблем. Или ће Црква износити свој глас јасно и без еуфемистичких околишања, или ће изгубити сврху свог постојања као спасоносне заједнице која је заснована на вери и учењима старим два миленијума: „Од ове Цркве као целине, као и од хришћана – појединаца се очекује да се уздрже од заузимања ставова ако се они не поклапају са стандардима прихватљивог разговора, које су поставили они који нису хришћани, или још тачније речено: они који су одлучни антихришћани. Наравно, митрополит Амфилохије и остали епископи нису имали другог избора: уместо да игноришу тај намеравањ морални и културни покољ, они су говорили јасно и ауторитативно. Њихов ауторитет проистиче из Светог писма и (црквених) отаца, а не од ‘про-ЕУ’ владе или од ‘прогресивних’ НВО или њихових страних ментора. Истовремено, они су – у складу са хришћанским принципима, осудили сваки облик мржње или насиља, али ни они, ни ми, не можемо прихватити самоизолацију, што би се само могло завршити у криминализовању сваког отвореног појављивања наше вере.“

Бошко верује да је коначни циљ организатора и спонзора те параде искључивање Православне цркве из друштвеног и културног живота Србије. Он истиче да је хор осуда и негодовања уз гађење против митрополита Амфилохија дошао од барјактара целокупног „хуманитарног човечанства“ – од хелсиншких групација за људска права, професора социологије, „независних аналитичара“ плаћених из иностранства, медијских извора које финансира Сорос – а сви они имају заједничку оптужбу: усудивши се да помене Содому и Гомору, митрополит Амфилохије „објективно“ одобрава насиље и пропагира дискриминацију. *Дакле* – он је крив због вршења дискриминације и због инспирисања „екстремнодесничарских групација и свих других екстремиста“: „Њихов је циљ да принуде Цркву на унутрашње прогонство, баш како је било и под комунизмом. Тај циљ и јесте разлог постојања *(raison d’etre)* многих

НВО у Србији. Оне увек муњевитом брзином и са индигнацијом реагују када Црква заузме неки став и то третирају као нешто што је само по себи недопустиво. Митрополитово цитирање Светог писма их је бацило у беснило, о чему сведочи медијски конгломерат Б92, који је преузео улогу идеолошког тужиоца и главне суднице. Митрополитово подсећање на то 'да се сасеца дрво које не доноси плода' је било искривљено у складу са најбољом традицијом француске револуције и бољшевизма.“

Па какав треба да буде став верника према хомосексуалности, или – уосталом, према низу 'светих крава постмодернизма'? Бошко Обрадовић закључује да се по овом и по сваком од савремених социјалних и политичких питања може и треба заузети јасан хришћански став: „Моја вера то не допушта, а ја не желим да било кога малтретирам, да претим или дискриминишем. Истовремено, обавезан сам да исповедам своју веру, да гајим своју децу и да доприносим свом друштву у складу са оним што ми је било пренето (традицијом) – па чак и ако то значи да ћу пасти под удар законских казни од стране државе.“

Таква казна ускоро долази и Америци, и Европи, а хришћани као Грег Дејвис и Бошко Обрадовић су спремни на њу. Они знају да световне и привремене државне моћи могу и треба да буду признате као императив само до оног степена до кога се употребљавају за помоћ добру и ограничавању зла. Обојица се слажу да, како у Америци, тако и у Србији, хришћани могу да уважавају државне законе само ако та послушност не изискује одбацивање вере, или грех. Не знамо који од моја два пријатеља ће бити први да искуси мучеништво, али – плашим са да ће обојица.

Срђа Трифковић је аутор књига Побеђивање пихада (Defeating Jihad) и Пророков мач (The Sword of the Prophet)

(Превод са енглеског: **Василије Клефтакис**)

[\[1\]](#) Магазин који издаје Рокфорд институт (Rockford Institute), центар америчког палеоконзерватизма (слободни превод старо-конзерватизма). По Википедији, то је америчка политичка филозофија која се противи како комунизму, тако и империјализму; заступа традицију, грађанско друштво, противник је федерализма и штити верски, регионални и западни идентитет. Један од описа палеоконзерватизма је „... изражавање

укорењености, осећања за место и историју, осећање самосвојности засноване на прецима, роду и култури – колективни, и уједно лични идентитет.“ Приликом читања овог текста, треба стално имати на уму да у терминологији палеоконзерватизма термин „револуција/револуционаран“ има апсолутно негативну, превратничко-рушилачку конотацију, што је од изузетне важности за његово разумевање у овом чланку. (Прим. прев.)

[2] Заинтересовани могу преко овог линка видети цео филм http://video.google.com/vid_eoplay?docid=-87190279772997781#

(Прим. прев.)

[3] Православна црква не прихвата ово учење. Буквално значење *filioque* је „и од сина“ – то је (западна) допуна симбола вере која тумачи да Свети дух проистиче не само од Оца ([*qui ex Patre procedit*](#))- него

и од Сина (*filioque*

:

[*et filio*](#)

)

и једно је од основних теолошких неслагања са римокатолицизмом. (Прим. прев.)

[4] Идол богатства – похлепа, помиње се као негативан појам у Библији (не може се истовремено служити и Богу и мамону). У неким од превода Библије тумачи се као „ђаво новца“. (Прим. прев.)

[5] Николај Павлович Романов (Николај I, руски цар, владао 1825–1855). Убеђени, строги апсолутиста, који је, између осталог, због интервенција против таласа револуција у Европи 1848. године добио и надимак „жандарм Европе“. Иначе, у времену његове владавине се мрежа образовних институција у руској царевини знатно развила, што његови критичари, као и његову улогу иницијатора укидања феудализма у Русији, систематски прећуткују.

Darth Vader: најизразитије оличење и прототип зла у трилогији „Пат звезда“ (*Star Wars*). (Прим. прев.)

У борби против христофобије у Калифорнији и Србији

Пише: Срђа Трифковић

четвртак, 19 новембар 2009 15:44
